

Az ördögfióka és a tündér

Ördögfióka-barátom
felvidít, ahányszor látom,
olyan fürge, olyan fényes,
szaga kellemesen kénés
saját talpát nyalni képes.

Van két kicsi, hegyes szarva,
van egy izmos, kurta farka,
magas fákon reggel-este
annál fogva lóg libegve,
s diót dob a gyerekekre.

Egyszer egy tündér járt arra,
ringott-lengett jobbra-balra,
fehér bugyija kilátszott,
mókusa volt, azzal játszott,
füttyörészett, dalolászott.

Kis ördögöm fentről látta,
s beleszeretett a lányba.
Le is ugrott egykettőre
bukkfencezve és pörögve,
s megállt vigyázásban előtte.

„Édes tündér, úgy szeretlek,
mint a mézet vagy az epret.
Soha senkit ilyen szépen
nem szerettem földön-égen –
kérek, légy a feleségem.”

A tündér ezt válaszolta:
„Mint a mézet vagy az epret.
Soha senkit ilyen szépen
nem szerettem földön-égen –
kérek, légy a feleségem.”

A tündér ezt válaszolta:
„Menjek lakni a pokolba?
Javulj meg, és megszeretlek,
szüleimhez bevezetlek,
két hét múlva férjül veszek.”

Barátom a fejét rázta:
Miket beszélsz, tündérlányka?
Rossz az ördög, hogyha jó!
Vagy legyen tán áruló?
Úgy lennék hozzád való?

Kacarászni kezdett erre
a tündérlány csilingelve.
Egyéb választ nem adott,
tapsolt, ugrált, kacagott,
tündérien mulatott.

